

Om Mani Padme Hum #4

Mediteer nooit *ó*ver iets.

23 december 1987

in de Gautama de Boeddha Auditorium, Poona ,India.

Vraag 1

Geliefde meester,

Wat betekent het om óver iets te mediteren? Ik weet wat het betekent om óver iets na te denken ; dat is wat het denken onophoudelijk aan het doen is: herinneren, analyseren, plannen, visualiseren, etc. Ik heb ook een staat van meditatie leren kennen waar het "ik" niet meer is, waar alle grenzen verdwenen zijn, alleen maar een smelten in het geheel, een verdwijnen, gewichtsloos, licht, en gelukzaligheid. Maar, geliefde meester wat bedoelt u wanneer u tegen ons zegt: "mediteer erover?"

Bodhi Deshna, de westerse taal heeft voor 'meditatie' geen evenredig woord. Het is puur ervaringsarmoede en taalarmoede -- Zo zul je in het oosten ook niet veel woorden tegenkomen die op het westelijke halfmond voorkomen. En dan vooral wetenschappelijke, technologische, objectieve. Dus het eerste wat begrepen moet worden is dat we bijna iets onmogelijks aan het proberen zijn. In het oosten hebben we al de drie woorden die het Engels ook heeft, maar we hebben ook een vierde woord wat het Engels of welk andere Europese taal mist. En de reden is niet alleen taalkundig ; de reden is dat dit soort ervaring niet beschikbaar voor ze was. Het eerste woord is 'concentratie'. In het oosten noemen we het *ekagrata*, één-richting. Het tweede woord is 'contemplatie'. in het oosten noemen we het *vimarsh*, denken, maar alleen over één speciaal onderwerp.

Niet afwijken, verdwalen, maar consistent bij de zelfde ervaring blijven en dieper en omvattender er in gaan. Het is een ontwikkeling van concentratie. Het derde woord is 'meditatie'. Sinds Marcus Aurelius is meditatie in het westen een warboel. Het eerst geschreven boek in het westen over meditatie was van hem. Maar niet wetende wat meditatie zijn kan, definieert hij het als diepere concentratie en een diepere contemplatie. Beide definities zijn onterecht. Wij hebben in het oosten nog een woord , *dhyān*. Het betekent niet concentratie, het betekent niet contemplatie, het betekent zelfs niet meditatie. Het betekent een staat van niet denken. Alle drie zijn activiteiten van het denken--of je nu aan het concentreren, contempleren of mediteren bent, je bent altijd objectief. Er is iets waar je op concentreert, er is iets waar je op mediteert, er is iets waar je op contempleert. Je proces kan verschillend zijn maar waar het op neer komt is zo klaar als een klontje : het is binnen de grenzen van het denken. Het denken kan zonder enige moeite al deze drie dingen doen.

Het is niet voor het eerst dat dit probleem naar boven komt -- het is bij veel mensen naar boven gekomen. Na Gautama de Boeddha bereikten zijn discipelen ongeveer achttienhonderd jaar geleden China, en ze kwamen dezelfde moeilijkheid tegen. Uiteindelijk besloten ze het woord niet te vertalen omdat er geen vertaling mogelijk was. Ze gebruikten het woord *dhyān*, maar in het Chinees werd het *ch'an* . En opnieuw, toen veertien honderd jaar geleden de transmissie van de lamp Japan bereikte was er hetzelfde probleem: wat met *ch'an* te doen? De Japanners hadden geen gelijkwaardig of soortgelijk woord ervoor; in hun uitspraak werd het *zen*. Het is een vreemd verhaal, Gautama de Boeddha zelf gebruikte nooit het woord *dhyān* , omdat hij de taal Sanskriet nooit gebruikte. Het was één van zijn

revolutionaire besluiten om de taal van de mensen te gebruiken, niet die van de geschoolden. Sanskriet is nooit een levende taal geweest; het is nooit door de mensen van de straat gebruikt. Het is de taal van de geleerden, de geschoolden, de professoren, de filosofen, en de theologen geweest, en er was een enorm gat tussen de wereld van de geschoolden en die van van de gewone man.

Het was erg moedig van Gautama de Boeddha om de taal waar hij in geschoold was niet te gebruiken, maar de taal van de mensen. Hij gebruikte een taal, Pali genaamd. In Pali wordt *dhyān jhān*. *Jhān* en *zen* staan niet ver van elkaar af, en ook *ch'an* past erg goed tussen de twee. Maar de mensen die de eerste geschriften die meditatie beschreven vertaalden, dachten de betekenis van het woord *dhyān* te begrijpen. De meesten waren christelijke missionarissen en die hadden natuurlijk geen idee van iets dat voorbij het denken gaat. Het christendom heeft nooit nagedacht over voorbij het denken te gaan; daarom bestaat de mogelijkheid voor iets als *dhyān* niet. Het dichtst in de buurt kwamen ze met "meditatie". Maar zodra je het woord "meditatie" gebruikt, komt automatisch het "mediteren waarop?" Meditatie is intrinsiek objectief -- het woord *dhyān* niet. Als je *dhyān* gebruikt betekent het niet "over iets". Het betekent simpelweg voorbij het denken gaan. Het moment dat je voorbij het denken gaat, ga je voorbij alle objecten. Je bent simpelweg. *Dhyān* is niet een proces, maar een staat van zijn. Niet een dualiteit tussen subject en object, maar simpelweg een dauwdruppel op een lotus blad weg glijdend in de oceaan. Als ik tegen je zeg "mediteer erover" dan weet ik dat het woord dat ik gebruik fout is. Maar de reden dat ik het foute woord gebruik is omdat alleen de foute mensen van de wereld bij mij zijn! Alle onaangepasten van de wereld... passen prima bij mij! Maar het herinnert je eraan dat taal geen obstakel worden mag. Meditatie is een staat van zijn. Je bent simpelweg stil-- geen gedachte om op te concentreren, geen subject ter contemplatie, geen object om over te mediteren. De ander is verdwenen. En onthoud dat het moment dat de ander verdwijnt, jij ook niet kan bestaan. Je maakt deel uit van de ander. Net alsof licht zou verdwijnen er geen duisternis kan zijn; als leven verdwijnt zal er geen dood zijn, ze zijn intrinsiek aan elkaar verbonden. "Ik" en "jij" kunnen samen in een soort van co-existentie bestaan, of we zullen moeten verdwijnen, en wat overblijft is noch ik noch jij. Wat overblijft is de universele energie.

Meditatie lost op in het universele. Het denken is het obstakel. En hoe meer je concentreert, hoe meer je contempleert, hoe meer je ergens op mediteert, zul je nooit uit je denken raken. En het denken is die dauwdruppel waarna ik refereerde. Dus allereerst is het belangrijk te begrijpen dat voor meditatie alleen in het oosten en met name India het eerste woord gecreëerd was. Woorden worden alleen gecreëerd wanneer je een bepaalde ervaring hebt die in de bestaande taal niet uit te drukken valt. Tienduizend jaar lang heeft India al zijn genialiteit in één enkele richting gegoten, en dat is die van *dhyān*. Wanneer je het woord *dhyān* gebruikt zul je niet "op wat?" vragen. Juist het woord *dhyān* heeft geen intrinsieke dualiteit. *Dhyān* betekend simpelweg stilte. Uiterste stilte, sereniteit. Je vraag is betekenisvol. Je vraagt, "wat betekent het om óver iets te mediteren?" Het betekent niets! Mediteer nooit óver iets; anders is het geen meditatie.

Je zegt, "ik weet wat het betekent om óver iets na te denken." Dat is wat het denken continu aan het doen is -- herinneren, analyseren, plannen, visualiseren et cetera. Iedereen weet dat. "Ik heb ook een staat van meditatie leren kennen waar het ik niet meer is." Bodhi Deshna, mijn eigen begrip is dat je tot zóver praatte over je eigen existentiële ervaring; voorbij dit punt ben je simpelweg woorden aan het lenen die je niet zelf ervaren hebt. Je zegt "ik kwam er ook achter..." Wie kwam erachter? Als het "ik daar is dan is de "jij" daar. Als degene die ervaart er is, dan is de ervaring er. De dualiteit blijft bestaan; je hebt wat je

noemt een staat van meditatie niet bereikt. Je zegt "... waar het 'ik ' niet meer is..." Dit zijn prachtige woorden en je moet van ze gehouden hebben, maar de betekenis ervan ken je niet.

Dit is wat ik gisterenavond bedoelde, toen Bodhidharma de discipel als zijn opvolger uitkoos die niet antwoordde. Want elk antwoord zal verkeerd zijn; elk antwoord zal zeggen "*ik* ben er nog steeds." Elk antwoord zal betekenen dat het denken nog bezig is. Elk antwoord is bestemd verkeerd te zijn. De man die als opvolger werd gekozen had alleen vreugdetranen en viel in enorme dankbaarheid aan Bodhidharma's voeten . Niets kan worden gezegd. Het moment dat je iets zegt zul je het denken moeten gebruiken, zul je taal moeten gebruiken, en dan komt natuurlijk al het bedrieglijke van taal en al de grenzen van het denken naar binnen. Je zegt, "... waar het 'ik' niet meer is ..." Als jij er niet meer bent, dan zou de vraag hier gestopt moeten zijn. Nou wie is de vraag verder aan het rekken ? En verder ga je zeggen "...waar alle grenzen zijn verdwenen ..." Wiens grenzen? Zeker *jij* bent er nog, die ziet dat grenzen aan het verdwijnen zijn. Maar als jij daar bent, kunnen grenzen niet zijn verdwenen . Het is tegenstrijdig. Je zegt , "... alleen maar een smelten in het geheel..." Heb je ooit enige dauwdruppel tegen de wereld horen schreeuwen "luister, ik ben in de oceaan aan het smelten"? Men smelt gewoon en er valt niets te zeggen. En stilte overheerst. Maar je gaat maar door met het beschrijven van alle mooie woorden die je gelezen of gehoord moet hebben: "... alleen maar een smelten in het geheel, een verdwijnen, gewichtloosheid, licht en gelukzaligheid..."

Maar bij wie gebeuren al deze ervaringen? Jij bent niet meer! Om al deze ervaringen plaats te laten vinden, ben *jij* tenminste nodig. Je denken is nodig, je taal is nodig, en opnieuw vraag je. Wanneer dit een existentiële ervaring zou zijn, zou je in eerste instantie niets hebben gezegd.

Ik moet denken aan een groot Zenmeester zittend aan het strand als toevallig een koning passeert. Altijd had hij de meester willen ontmoeten, maar er was nooit tijd - - de koninklijke verplichtingen, de zorgen en oorlogen ... dit was een gouden gelegenheid. Hij stopte zijn wagen, kwam eruit, ging naar de meester en vroeg hem, "veel tijd heb ik niet, maar ik wil weten wat de essentiële leer is. Ik wil niet onwetend sterven."

De meester bleef stil. De koning zei, "ik begrijp het, u bent erg oud , en misschien zelfs doof geworden."

De meester glimlachte. De koning schreeuwde in zijn oren,"ik wil de essentie van uw leer kennen!"

Met zijn vinger in het zand schreef de meester "*dhyān*" Hij sprak niet.

De koning zei,"Veel verklaart dit niet voor mij. Ik heb dit woord vaak gehoord. Verklaar het nader."

De meester zei tegen hem, "ter wille van u ben ik al gevallen. Het eerste was het juiste antwoord , toen ik stil bleef. Maar misschien kent u de taal van stilte niet. Uit compassie schreef ik '*dhyān*'; nu wilt u het nader verklaard hebben. Ik zal het proberen."

Weer schreef hij *dhyān*, in grotere letters.

De koning begon een beetje boos te worden. Hij zei , "Wat voor toelichting is dit? het is hetzelfde woord!"

De meester zei, "u zult mij moeten vergeven, want dieper kan ik niet zinken. Ter wille van u, zal ik de mannen niet om mij laten lachen. Niemand heeft ooit iets over *dhyān* gezegd, en niemand kan ooit iets over *dhyān* zeggen. Wat hebben meesters dan door de eeuwen heen gedaan? Ze hebben hulpmiddelen gecreëerd, situaties waarin ze hopen dat misschien één op de duizend een inzicht krijgen mag. Die hulpmiddelen zijn niet meditaties. Ze zijn er alleen

om je op een punt te krijgen in je eigen innerlijke ruimte waar je plotseling realiseert en "Aha" roept.

En zodra je de staat van meditatie begrijpt, verliezen alle meditatietechnieken hun zin. Die methoden zijn alleen maar willekeurig, uit compassie gecreëerd voor mensen waar geen andere manier voor is om over een hogere realiteit te communiceren dan via het denken. Als datgene wat je zegt je ervaring is, dan zal het laatste gedeelte ontbreken.

Je zegt, "Maar geliefde meester, wat bedoelt u als u tegen ons zegt: mediteer erover"? Ik zeg je, "mediteer erover" met alle uitleg dat er geen "het" is en geen mediteerder. Wanneer ik zeg "mediteer erover" bedoel ik precies het tegenovergestelde: geen het, geen mediteerder. Wees alleen maar.

Maar taal is erg arm. Zelfs de hoog ontwikkelde talen zijn arm als het om de mens zijn innerlijke wereld gaat. Ze hebben geen enkel woord wat een indicatie geeft, omdat miljoenen mensen geleefd hebben maar niemand naar binnen heeft gekeken. En als zo nu en dan iemand naar binnen kijkt, vindt hij een ruimte die op geen enkele manier kan worden vertaald. Niet alleen moet je jouw eigen moeilijkheid zien - wat erg klein is - je zou de moeilijkheid van de man moeten begrijpen die existentieel de plek bereikt heeft die hij niet kan vertalen.

Één van de mooiste mystici van India, Kabir, werd hetzelfde gevraagd. Hij moest lachen en zei, "ik kan je niet precies een verklaring geven, maar wel enigszins een indicatie. Het is als een zoete ervaring voor een onwetend mens. Hij kent het ,maar kan het niet uitdrukken. De onwetende mens is niet onmachtig om die zoete ervaring te ervaren, maar wanneer je hem er naar vraagt, kan hij het niet uitdrukken."

Deze onuitdrukbaarheid heeft veel mensen op een dwaalspoor gebracht. Ze denken als iets niet uit te drukken is het niet bestaan kan, ze denken dat onuitdrukbaarheid en het bestaan synoniem zijn, wat niet zo is. Wat kun je over liefde zeggen ? Wat je ook zegt zal fout zijn. In feite, wanneer je verliefd bent zul je niet "ik hou van je" zeggen omdat dat in vergelijking met je ervaring zo klein zal klinken. Mijn eigen inzicht is dat mensen "ik hou van je" gaan zeggen wanneer de liefde voorbij is.

De Amerikaanse filosoof Dale Carnegie -- en een man als Dale Carnegie kan alleen in Amerika filosoof worden genoemd -- suggereert in zijn op de bijbel na best verkochte boek: "wanneer je thuiskomt , geef je vrouw een kus en zeg 'ik hou van je.' Wanneer je van huis weggaat , kus je vrouw en zeg 'ik hou van je.'"

En miljoenen idioten doen het! De vrouw weet dat het alleen maar bluffen is; de man weet dat het bluffen is...

Wanneer je liefhebt, is het zo gigantisch en omvattend dat je alleen maar hand in hand zit zonder wat te zeggen.

De feitelijke ervaring van liefde is nog nooit door welke dichter dan ook uitgedrukt en zal nooit uitgedrukt worden. En liefde maakt deel uit van je alledaagse realiteit, net zoals zoetheid of bitterheid dat is. Deze innerlijke ruimtes van meditatie zijn niet alledaagse ervaringen, dus wanneer iemand er toevallig tegen aanloopt heeft hij niet de woorden voor wat hij heeft gevonden.

Er was een man in Japan wiens naam de mensen vergeten zijn-- ze herinnerde zich alleen "lachende boeddha" omdat hij nooit sprak. Wat je ook vraagt zijn antwoord zal hetzelfde zijn: hij zou lachen. Ik denk dat hij een zeer oprechte man was, uiterst authentiek. Met elke taal, elke gedachtegang ,met elke expressie lachte hij eenvoudig. Het is aan jou als je door zijn lachen, zijn glimlach kan begrijpen. De meeste mensen dachten dat hij gek was. Toen

Bodhidharma de staat van meditatie bereikte, was luidruchtig lachen het eerste wat hem overkwam . Maar Bodhidharma was een ontwikkeld man, niet zoals een simpele Japanse lachende Boeddha. Hij lachte niet. Later vroegen zijn discipelen, "alstublieft voor onze nieuwsgierigheid: wat was het eerste dat u wilde doen toen u verlicht werd?"

Hij zei, "het eerste ? Ik was niet meer-- een enorme lach-- maar ik kon niet blijven lachen anders zouden mensen me alleen als een gek zien. En het advies van mijn meester was -maar zo nu en dan vindt zelfs een zeer wijze meester authentieke discipelen- 'als mensen beginnen te denken dat je gek bent, dan is de kans om wie dan ook te transformeren te verwaarlozen.'

Dus ik herinner mijzelf eraan: lach van binnen zoveel als je kan , maar laat het niet zien!"

Heb je foto's van Bodhidharma gezien? Daar kan je de kinderen bang mee maken! Wat er gebeurd is heeft niemand zich afgevraagd ... hij was een prins; dit gezicht wat is afgebeeld is niet dat van een prachtige prins . Maar ik weet waarom. De reden is, hij houdt zijn lachen in! En omdat hij het vasthoudt, is zijn hele gezicht verdraaid. Zijn ogen puilen uit . Hij heeft besloten serieus te blijven. Ik geloof dat niemand ooit heeft geanalyseerd waarom Bodhidharma, één van de mooiste mensen, zo'n woeste uitdrukking heeft. Ik kan met absolute zekerheid zeggen dat hij in grote problemen zit. Als hij gelachen zou hebben dan zou je zijn schoonheid hebben kunnen zien, maar de meester heeft gezegd niet te lachen, anders zou niemand hem serieus hebben genomen. Dus werd de arme man te serieus, wanneer je een diepe buiklach in je draagt wordt alles verwrongen.

Bodhi Deshna, je zult eerst uit moeten maken wat je ervaring is en wat je kennis. Kennis is simpelweg bullshit. Als je niet van het woord bullshit houdt dan kan je het ook koeienstront noemen omdat dat heilig is. En als je het aan het wegschrapen bent, zul je iets van enorme waarde vinden, uit eigen ervaring. Die ervaring zal je de betekenis van meditatie geven. Ik kan het je niet geven. Ik kan je alleen het pad tonen hoe het verworven wordt. Maar als ik zou zeggen wat het is ben ik zo dom als ieder ander die ooit bestaan heeft.

Ze wilde haar man verassen met een nieuwe net gekochte pruik, zo wandelt Ruthie Finkelstein onaangekondigd in zijn kantoor.

"Denk je dat je een plekje vinden kan in je leven voor een vrouw als ik?" vraagt ze sexy.

"Geen kans," antwoordt Moishe,"je herinnert me teveel aan mijn vrouw."

Dus kijk uit voor pruiken! En denk eraan, dat wat onvervormd in je groeit, smetteloos onvervuild door de miljoenen om je heen, vertrouw het. Dat is je potentieel. Onthoud dat je niet je ik vindt in je potentieel. En zodra je het ik niet vindt is er een lichtheid, een zegening, een extase, maar zeggen kan je het niet . Degene die het ooit uitdrukte is verdwenen. De Soefi's hebben één van de meest heilige boeken in de wereld, misschien het enige heilige boek. Veertien honderd jaar bestaat dat boek al. Geen uitgever heeft het willen printen, omdat er niets is om te printen. Het is totaal blanco. De eerste meester die het boek had verborg het onder zijn kussen. Zijn discipelen waren erg nieuwsgierig...

"Hij vertelde alles, maar als je over het boek vroeg dan glimlachte hij enkel."

Ze probeerden het op elke manier: ze lieten de ramen open zodat 's nachts als er niemand was en de meester het boek pakte om te lezen... Ze klommen zelfs op zijn dak, maakten een paar dakpannen los om te zien wat er in het boek stond geschreven. Maar de meester las bij een kleine kaars zodat het moeilijk uit te vogelen was wat er stond. En zo gauw dat hij iemand in de gaten kreeg sloot hij het boek en legde het onder zijn kussen. Op zijn sterfdag was niemand zo zeer geïnteresseerd in zijn dood --maar in het boek! Ze pakten het boek en stonden versteld: er was nergens een enkel woord geschreven. Zij die het waar konden

nemen zagen de meester's grote compassie, dat hij nooit iets over het boek vertelde. Hij liet het aan hen om te ontdekken.

Het boek bestaat nog steeds-- in een verknipte vorm, één uitgever in Engeland heeft het uitgegeven, maar was tegelijkertijd ook bezorgd wie het zou kopen. Een pseudo-soefi heeft een introductie geschreven en de hele historie van veertien honderd jaar. Dus er is iets geschreven om te lezen, maar dat heeft het hele mysterie van het boek verwoest. Je bent het mysterie wat niet in woorden omvat kan worden. Onthoud het als een criterium: datgene wat tot taal kan worden gereduceerd is slechts je denken. Meditatie is een toestand waarin het denken stopt ; je bent simpelweg bewustzijn. Niet eens bewust van jezelf, maar pure bewustzijn. Niet eens een flauwe notie van "ik ben dit," van "ik geniet van gelukzaligheid" en "ik geniet van extase." Als extase komt dan is de vloed zo groot, "jij" kan daarin niet blijven. Jij lost op wanneer zegeningen over je neerdalen. Gautama de Boeddha heeft gelijk wanneer hij zegt, "ik kan alleen maar naar de maan wijzen, klamp je alleen niet aan mijn vinger vast. De vinger is niet de maan."

Maar je zult versteld staan van de menselijke stomiteit. Na Gautama de Boeddha ... omdat hij zei "Maak geen standbeelden van mij, want ik ben niet hier zodat je mij aanbidden kan. Ik ben hier zodat ik je wakker kan maken."

Maar verboden had hij het niet... hij heeft zich niet kunnen voorstellen hoe diep de onwetendheid van de mens is. Met een uitgehouwen vinger in het prachtige marmer creëerde mensen tempels, en iedereen vergat de maan. En mensen aanbaden die vinger en het hele punt werd gemist! Wat Gautama de Boeddha zei was dat wat hij twee en veertig jaar lang continu aan het doen was niets minder was dan een vingerwijzing naar de maan. Laat de vinger los en kijk naar de maan. Wat ik tegen je zeg is, raak niet betrokken in de taalwetenschap, in de taal, de grammatica. Die zijn allemaal niet relevant. Kijk alleen maar naar de maan. Een lelijke vinger kan zelfs naar de maan wijzen -- woorden zijn niet zo mooi, maar als je wijs genoeg bent kan je woorden laten en luisteren naar de essentie. Maar ga niet in die essentie beginnen te geloven en erover praten. Laat het je ervaring worden. En zelfs wanneer het je ervaring wordt zul je er geen enkele verklaring voor kunnen geven. Je kunt van vreugde huilen, je kunt lachen, je kunt dansen... misschien geven die gebaren een mooiere betekenis dan gewone taal.

Meera danste -- ze is één van 's werelds mooiste vrouwen . Wellicht heeft geen enkele vrouw de hoogtes bereikt als Meera. Ze was een koningin, maar de dag dat het moment daar was en een ruimte in haar opende, vergat ze al haar paleizen. In haar eigen hoofdstad begon ze in de straten te dansen. De familie was uiteraard erg verontrust--- een dansende koningin op straat ! Ze kwamen om haar over te halen, maar ze zei, "ik heb iets gevonden dat alleen via dansen kan worden uitgedrukt . Ik zal door het hele land heen dansen."

Ze danste door het hele land. Niemand weet hoeveel mensen die dans begrepen. Ze zong prachtige liederen. Het waren geen filosofische verhandelingen, maar hadden prachtige hiaten. Als je die hiaten kan pakken kan je het onbekende binnengaan. Haar dans is een taal van een totaal ander kaliber. Als je haar dans kan begrijpen, kan misschien iets in jou beginnen te dansen. Al wat nodig is is een openheid, een receptiviteit, zodat haar dans de latente energie in jou wezen kan wakker maken. Je zal gecommuniceerd, en begrepen hebben wat meditatie is wanneer je danst. En hier is er niet één, maar er zijn vele Meera's.

Wanneer je meditatie niet hier kunt begrijpen, zul je het waarschijnlijk nergens anders kunnen. De wereld is te werelds; er is vijandschap tegen mij omdat ik je probeer weg te nemen van de menigte naar onbegaanbare paden zonder gids, zonder plattegrond.. De

menigte is bezorgd. Of het Christelijke, Hindoe of Boeddhistische menigtes zijn doet er niet toe. Het wil niemand buiten de kudde hebben; dat verkleint hun politieke macht. Al jullie religies zijn simpelweg politieke machten; in de naam van religie het grootste bedrog en uitbuiting van de mensheid. Ik wil je van de menigte wegnemen, welke je ook toe behoort. Ik respecteer het individu, want alleen het individu kan weten wat meditatie is en alleen het individu kan de schoonheid, de extase, de dans van dit immens mooie bestaan kennen. Menigten zijn nooit verlicht geraakt, het waren altijd de individuen. Ik creëer het individu.

Laatst vertelde Amrito, één van mijn oudere sannyasins in Holland, tegen Hasya dat hij een boek aan het schrijven was genaamd TIEN JAAR VAN VOORBEREIDING. Hij is een man met grote intellectuele capaciteit, een intellectuele gigant, maar zijn hart is als van een klein kind. Door zijn intellect is hij naar allerlei soorten mensen gegaan -- Da Free John, J. Krishnamurti... als hij over iemand hoort, snelt hij er gauw heen. In die tien jaar moet hij vele zogenaamde verlichten ontmoet hebben. Hij had een uur lang persoonlijk gesprek met J. Krishnamurti en liet Hasya het script zien. Krishnamurti zegt over mij: "De meneer in Poona is enkel een ladder. Wat mij betreft, ik ben een lift."

Ik zond Amrito een bericht dat ik het niet als kritiek zie, maar als compliment! Met een ladder ben je vrij; wat niet met een lift het geval is. In een lift zit je gevangen, je kunt nergens heen, een lift gaat nergens heen, enkel op en neer. Krishnamurti was negentig jaar lang in een lift alleen maar aan het op en neer en op en neer gaan.

Met een lift ben je geen meester, je bent ondergeschikt aan een mechaniek dat afhankelijk is van elektriciteit, techniek, elektronica. Je kunt halverwege vast komen te zitten en er niets aan doen. Met een ladder ben je totaal vrij! Jij bent de meester: waar je maar wilt kun je de ladder meenemen, waar je maar wilt kun je de ladder achterlaten. De ladder zal je niet vasthouden, en de ladder zal je niet om een overgave vragen. Ik hou van het idee! Ik ben zeker een ouderwetse ladder. Mijn hele inspanning is om meesters van jullie te maken. Krishnamurti was niet eens in staat om discipelen van jullie te maken.

Ik heb Amrito vanavond geroepen om te vragen naar "welke andere onzin hij van deze zogenaamde verlichte mensen heeft geluisterd. Je bent mijn discipel en je zult je boek moeten afmaken met mijn verklaring dat je nu een meester bent! Zonder dat zal je boek incompleet zijn. Maar zeg me eerst wat die idioten je verteld hebben zodat ik ze kan antwoorden; anders zal je boek incompleet zijn."

Er was een man in Bombay, Nisargadatta Maharaj. Niemand kende die lange naam; bij de massa was hij bekend als "Beedie Baba" omdat hij continu beedies aan het roken was. In elk dorp kun je zulke beedie baba's aantreffen. Ik denk dat India zevenhonderd duizend dorpen telt, en elk dorp moet er tenminste één hebben, meer is mogelijk. Amrito schreef mij een aantal dagen geleden want een andere jonge Nederlander was erg betrokken geraakt bij Beedie Baba... de man komt erg oprecht over, maar het probleem is dat de mensen die uit het westen komen een hart als een kind hebben, erg goed van vertrouwen, en ze zijn zich niet bewust dat spiritualiteit in India alleen maar een routine is. Iedereen praat over grote dingen terwijl hun leven zo lelijk is als maar zijn kan.

Toen Beedie Baba zei dat hij alleen maar tegen die jonge Nederlander zou spreken, moet dat zijn ego natuurlijk enorm gestreeld hebben. De mensen die Beedie Baba omgaven waren van dezelfde kwaliteit... Rijen rickshaws wachtend op hun passagiers, die bij Beedie Baba zitten. En toen hij zei dat hij tegen niemand anders zou spreken dan die Nederlander... Dus sprak hij tot die Nederlander, die nu over Beedie Baba boeken heeft samengesteld. Nou is het in India bijna papegaai-napraterij, maar voor iemand uit het westen lijkt het een enorme

openbaring-- als Beedie Baba zegt , "*Aham brahmasmi*; ik ben God, ik ben dat" -- de jonge Nederlander schreef onmiddellijk een boek : IK BEN DAT! Want voor het westen is spiritualiteit een zaak van over de grens, net als voor het oosten wetenschap een zaak van over de grens is.

Ik heb eens gehoord: In een fabriek in Bombay hebben ze een duur mechanisme geïnstalleerd. Het werkte twee dagen en toen stopte het. Het werkte twee dagen lang omdat de expert aanwezig was, en zodra de expert weg was stopte het mechanisme. Ze belden de expert en vroegen wat te doen? Hij zei "ik zal moeten komen en het zal veel geld kosten , tien duizend dollar." Maar het was nog duurder om de fabriek te sluiten, dus moesten ze de man te laten komen. De man kwam gaf de machine een klap en het werkte! De fabrieksdirecteur zei "alleen maar voor het slaan kost je mij tienduizend dollar? " Hij zei "niet voor het slaan. Het slaan zelf kost maar één dollar, maar waar te slaan kost geld."

Toen Amrito's brief over die Nederlander kwam waarin stond "veel sannyasins gaan naar hem, en ik ga ook naar hem toe," heb ik er over gepraat. Hij heeft het gehoord en heeft de tape naar de man gebracht. De man heeft het gehoord, hij was erg dankbaar maar ook verbijsterd, omdat hij een menigte discipelen aan het verzamelen was. Maar omdat hij zich verbijsterd voelde en dankbaar dat ik over hem gepraat had, zou ik willen dat Amrito, wanneer hij terug gaat, deze man of naar mij toe brengt of naar mij toe stuurt. Omdat ik weet waar te slaan!

Oke Maneesha?

Ja, geliefde meester.